

ת"פ 7097/02/17 - מדינת ישראל נגד י ג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 7097-02-17 מדינת ישראל נ' ג

לפני
המאשימה
כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הכהן ופרשר

נגד
הנאשם
י ג
ע"י ב"כ עו"ד סדבון

גזר דין

במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית, הודה הנאשם והורשע ביום 12.6.17, לפי כתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה חובלנית של בת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

לאחר קבלתו תסקיר שירות המבחן מיום 5.11.17, טענו הצדדים לעונש, צד כעמדתו:

התביעה עמדה על הותרת הרשעתו של הנאשם על-כנה ולעונש של מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס; ההגנה ביקשה לאמץ המלצותיו של שירות המבחן לביטול ההרשעה ולחיוב הנאשם בביצוע 150 שעות של"צ.

עוד יצוין כי הנפגעת, פרודתו של הנאשם, התייצבה בבית המשפט וביקשה להקל עם הנאשם.

מעשי הנאשם:

1. בעת המעשים היו הנאשם והנפגעת נשואים זל"ז והתגוררו יחד בדירתם בה גידלו את שני ילדיהם, בני חמש ושבע באותה עת.
2. ביום 29.8.16 בשעה 02:50 קרא הנאשם בתיבת הדוא"ל של הנפגעת מכתב שקיבלה מגבר זר, העיר את הנפגעת וחקר אותה לשמו של אותו גבר וטיב היחסים בינה לבינו.
3. במהלך אותה שיחה תקף הנאשם את הנפגעת, כשסטר לה, חבט בידה, הכה אותה באגרופיו, הצמיד את גופה לקיר, חנק את צווארה ובעט בה. הנאשם גרם כך לנפגעת חבלות בדמות שפה נפוחה, שפשוף בפניה וברגליה, וכאבים בלסתה [תצלומים ומסמך רפואי תע/1 ותע/2].

4. הנאשם חדל ממעשיו רק כשהתעורר בבכי בנם בן השבע וביקש ממנו להפסיק.

דחיית עתירתה של ההגנה לביטול ההרשעה:

1. הלכת **כתב** הידועה (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ.י.** (1997)) שאושרה שוב ושוב על-ידי בית המשפט העליון, קובעת כי ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה הם חריגים לכלל הקובע כי מי שביצע עבירה, יורשע. שימוש באמצעים חריגים אלו מחייב קיומם של שני תנאים מצטברים - פגיעה חמורה הצפויה לשיקום הנאשם, וטיב העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה.
2. הנאשם עובד כיועץ השקעות בבנק משנת 2007, וחושש כי הרשעה תוביל לאובדן רישונו לעסוק בתחום זה. ודאי, שאם יתממש סיכון זה, עלול הנאשם להינזק קשות, ואף יקשה עליו לפרנס את ילדיו.
3. הנפגעת עצמה התייצבה לדיון הטיעונים לעונש, ובדבריה לבית המשפט ולשירות המבחן הדגישה כי אינה חוששת מהנאשם, כי הם מתגוררים בסמיכות וכי הקשר ביניהם טוב ומכבד. הנפגעת שללה אירועי אלימות קודמים, ועמדה על-כך שמדובר באירוע חריג ויחיד במינו, שמקורו ב"התמוטטות רגשית" הנעוצה בהקשר של תחושות תסכול ופגיעה קשה באמון, עקב חשיפתו של קשר של הנפגעת עם אחר.
4. הנאשם, מפי ב"כ המלומד, סמך טענותיו על חוק הסדרת העיסוק ביעוץ השקעות, בשיווק השקעות ובניהול תיקי השקעות, תשנ"ה-1995: בין התנאים לקבלת רישיון לעסוק ביעוץ השקעות המנויים בסעיף 7(א) לחוק, קיים התנאי "לא הורשע בעבירה". סעיף 10(א)(3) לחוק קובע כי רשות נירות הערך רשאית לבטל רישיון, אם חדל להתקיים בבעל הרישיון תנאי מן התנאים למתן הרישיון. הרשעה בעבירה יכולה אפוא להוביל לאובדן הרישיון, כיון שלא יתקיים עוד בנאשם התנאי של "לא הורשע בעבירה".
5. המונח "בעבירה" מפורש בסעיף 1 לחוק, סעיף ההגדרות: עיקרו חוקים כלכליים שאינם מעניינינו, אך ההגדרה כוללת גם 'מונח סל' כללי - "עבירה אחרת אשר מפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין אדם ראוי להיות בעל רישיון".
6. נמצא, כי אף שקיים סיכון שהנאשם יאבד את רישונו לעיסוק ביעוץ השקעות, לא מדובר בנזק קונקרטי, שכן לרשות ניתן שיקול דעת רחב מאוד: ראשית, לעניין עצם ההחלטה האם מדובר בעבירה שמהותה, חומרתה או נסיבותיה, מצביעות על-כך שאדם אינו ראוי להיות בעל רישיון; ושנית, אפילו תסבור כך הרשות, עדיין רשאית היא - ואינה מחויבת - לשלול את רישונו של הנאשם.
7. בית המשפט העליון קבע לא-פעם, כי קיומה של אפשרות לפגיעה תעסוקתית אינו נחשב כפגיעה חמורה וקונקרטיה בשיקום הנאשם, וכך במיוחד כשניתן שיקול דעת לרשות מסדירה (ראו רע"פ 1/15 **כצמן נ' מ.י.** (2015), עניינו של רופא שהורשע באיומים; רע"פ 6449/15 **חלואני נ' מ.י.** (2015), עניינו של בוחן תנועה שהורשע בעבירת אלימות; רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מ.י.** (2013), עניינו של רוקח שהורשע בעבירות סימני מסחר ופקודת הרוקחים; ע"פ 51225-06-16 **מפרע נ' מ.י.** (2017), עניינו של מורה לחינוך גופני שהורשע בעבירות אלימות נגד בת-זוג).

8. לנוכח האמור, לא מתקיימת בענייננו הדרישה לפגיעה חמורה וקונקרטי, ולכך יש להוסיף שטיב העבירה בנסיבותיה, כשמדובר על תקיפה חמורה ונמשכת, הגם שחד-פעמית ועל-רקע סערת רגשות רגעית, מחייב תג של הרשעה על המעשה והעושה.

9. עתירת ההגנה לביטול ההרשעה נדחית אפוא.

נסיבות הקשורות בעבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. עבירות התקיפה, ובוודאי תקיפה חובלנית, מגנות על הערך המרכזי של שלמות הגוף והבריאות. ערך זה הינו מהחשובים במארג הערכים החברתי ומיותר להרחיב על כך. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחה משמעות מיוחדת, המשקפת את רצון החברה להכיר בחומרתן היתירה של עבירות אלו. הטעמים להחמרה הינם הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בתוך מערכת המבוססת על אמון זה, קשיי החשיפה והמצב הקשה-במיוחד בו נמצא נפגע, הקרוע בין אלימות שמופעלת נגדו לבין הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק עם התוקף. בנוסף, מלמד הניסיון המצטבר כי הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסוג זה הינו חמור במיוחד (וראו למשל ע"פ 4875/11 מ.י. נ' פלוני (2012)).

2. במעשיו פגע הנאשם באופן חמור וקשה בערכים המוגנים, בהתפרצות פראית שהותירה אותותיה בגופה של הנפגעת [תצלומים ומסמך רפואי תע/1 ותע/2]. מדיניות הענישה הנוהגת מחייבת - ככלל - קביעתו של מתחם עונשי שגם ספּו מצוי בתחומי המאסר, ולו בעבודות שירות.

3. עם-זאת, יש לבחון את המקרה בנסיבותיו:

אין ענייננו במצב שכיח-מדי שבו תקיפה זו הנה אך חולייה אחת במסכת עגומה של אלימות פיזית או נפשית. לדברי הנפגעת, מערכת היחסים בינה לבין הנאשם היתה ועודנה תקינה ומכבדת. ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי יש לנהוג זהירות בעדות מסוג זה (וראו ניתוח הבעייתיות במאמרו של דנה פוגץ' והדר דנציג-רוזנברג "כשאהבה כואבת: על דילמת ההתחשבות בבקשתן של נשים החיות בצל אלימות להקל בעונש הפוגע", **מחקרי משפט כו** (2010) 589, הובא בהסכמה כאסמכתא בע"פ 4245/13 ג'רבאן נ' מ.י. (2013) ובע"פ 567/07 פלוני נ' מ.י. (2011)). במקרה דנן, הנפגעת פרודה מהנאשם, ולפי התרשמות ישירה של בית המשפט ושל שירות המבחן, דבריה היו כנים.

4. סיבת התפרצותו של הנאשם היתה הגילוי הפתאומי של הקשר האינטימי בין הנפגעת לבין אחר, שנמשך תקופה משמעותית. בנוסף, וכך הסיק שירות המבחן, נוספו בין גורמי התקיפה גם תסכול וכעס שנאגרו בנפשו של הנאשם עקב הפער שהלך והעמיק בינו לבין הנפגעת.

5. בכל הנאמר אין כדי להצדיק את מעשהו החמור של הנאשם, אך בהצטברן של נסיבות ראוי לקבוע מתחם עונשי ההולם את המקרה הקונקרטי שלפנינו, שלא יחייב מאסר.

6. מתחם העונש ההולם ייקבע אפוא בין מאסר מותנה, שלצדו חיוב בשל"צ ועיצומים כספיים, לבין שנת מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה - קביעת העונש במתחם:

עמוד 3

1. הנאשם יליד 1979, כבן 38 כיום, ללא עבר פלילי. חייו של הנאשם מאופיינים ביציבות ובנורמטיביות, החל מנעוריו ועד היום. הנאשם עובד בבנק כיועץ השקעות, ומשתתף בהוצאות גידול ילדיו. לאחר המקרה דן שבו הנפגעת והנאשם להתגורר יחד בניסיון לשקם את הנישואין, אך לאחר כשנה הבינו כי לא יוכלו לשקם את יחסי האמון ביניהם והם נפרדו בהסכמה.
2. תמונה חיובית זו של הנאשם עולה גם מתסקיר שירות המבחן, שמצא כי אין צורך בהתערבות טיפולית, לנוכח התנהגותו הכללית של הנאשם ומערכת ערכיו התקינה. השירות המליץ לבטל את הרשעת הנאשם ולחייבו בביצוע של"צ, ולא להטיל על הנאשם עונש שיפגע ביכולתו להמשיך ולפרנס את ילדיו, ויפגע בתפקודו התעסוקתי היציב.
3. לצד הקולא עומדות אפוא נסיבות כבדות משקל:
הודאתו הכנה של הנאשם; אורח חייו התקין והיעדרו של עבר פלילי; הניסיונות להביא לשיקום, בפנייה לטיפול מקצועי; ורצונה של הנפגעת.
4. עונשו של הנאשם ייקבע בתחתית המתחם: חיוב בשל"צ והטלת עיצומים כספיים בעין ישרתו את הצורך בענישה קונקרטי, ואילו מאסר מותנה והתחייבות ישרתו את הצורך בהרתעה. אבהיר כי הנאשם יחויב בפיצוי, על-אף שהתביעה לא עתרה לעונש זה (וראו ע"פ 5860/14 לביא נ' מ.י. (2016)).

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. ארבעה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג;
- ב. קנס בסך 2,000 ₪, או חודשיים מאסר תמורתו;
- ג. התחייבות בסך 2,000 ₪ למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג. לא תיחתם ההתחייבות, יאסר הנאשם למשך חודשיים;
- ד. פיצוי לנפגעת בסך 3,000 ₪. הפיצוי והקנס ישולמו עד ליום 1.1.18;
- ה. 150 שעות של"צ, לביצוע לפי תכנית שירות המבחן המאושרת עתה, ב"מרכז ספורט הרכיבה" ברמת-גן. הנאשם מוזהר כי אי-ציות להוראות שירות המבחן, או הממונים במקום השל"צ, יוביל להשבת התיק לבית המשפט ולהטלת עונש חלופי נוסף;

הוראות נלוות:

א. מוצגים: ככל שקיימים, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;

ב. פיקדון: פיקדון בו חויב הנאשם בתיק עמ"י 58318-08-16 או בתיק מ"י 57117-08-16 יושב לו, אם אכן הופקד וטרם נמשך, אך הנאשם יוכל לבקש העברתו לזכות הקנס והפיצוי ללא צורך בהחלטה נוספת;

ג. המאשימה תעביר בהקדם טופס פרטי מתלונן למזכירות;

ד. עותק גזר הדין יישלח לשירות המבחן;

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום, לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ג' כסלו תשע"ח, 21 נובמבר 2017, במעמד הצדדים.